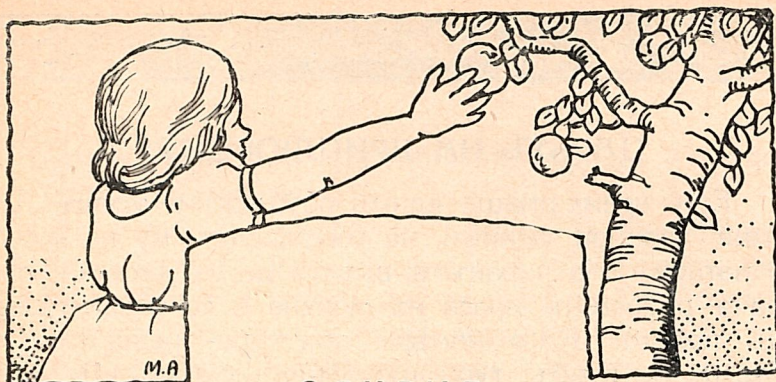

ЗАКАНА

Въ тази малка стая,
гдето си играя,
пълна съсъ дантели
розови и бѣли,
пълна съсъ играчки,
книги и дрѣнкалки, —
що не сж посѣли
плодове узрѣли
до тавана низко,
че когато искамъ
само да се вдигна
и да си достигна?
Ами само гледамъ,
въ двора на съседа
зрѣли и зелени
ябълки червени

клони да люлѣятъ
и да ми се смѣятъ.
Ехъ, ако отида
близо да ги видя,
и ако посмѣятъ
пакъ да се люлѣятъ
и да се присмиватъ —
ще подскокна живо,
ще отичамъ въ двора
да повикамъ Зора:
стълбата голѣма
ще я вземемъ двама,
бързо да я сложимъ,
та сами да можемъ
хемъ да си береме,
хемъ да си ядеме.

Атанасъ Душковъ